

Stan Morre

Drukte en stilte

De Noord-Franse barrière

Op 3 augustus 2013 trekt Stan Morre de deur van zijn appartement in Den Haag dicht om naar Santiago de Compostela te wandelen. Hij kijkt uit naar de ontmoeting met andere pelgrims, goedkope overnachtingen en betaalbare pelgrimsmenu's. Het loopt echter anders dan hij verwacht.

Voordat ik op pad ging sprak ik met verschillende pelgrims die vanuit Nederland naar Santiago waren gelopen. Op mijn vraag hoe ik onderweg aan een slaappleaats kon komen kreeg ik steevast het antwoord dat ik mij daar geen zorgen over hoefde te maken. In Frankrijk zou het makkelijk zijn om onderdak te vinden.

Ik kreeg de tip om een brief van het bisdom te vragen, waarin ik word erkend als echte pelgrim en waarmee ik onderweg onderdak zal krijgen in kloosters. Deze *declaratio peregrinationis* had ik op zak. Ik voelde mij daarvoor gesterkt: als ik geen onderdak vind, kan ik in ieder geval nog in een klooster terecht. Voor mijn vertrek ging ik in Utrecht langs bij het Huis van Sint Jacob om de laatste informatie en mijn *credencial* op te halen. Ik heb gevraagd om een lijst met (goedkope) overnachtingsadressen in Frankrijk, maar die heeft het genootschap niet.

*De Noord-Franse
barrière.*

Foto: Stan Morre

Slapen onder de sterren

Ik koos voor de meest westelijke route naar Santiago via Parijs en Tours. In Nederland kon ik logeren bij vrienden, familie en twee adressen die ik had kunnen regelen via lokale kerken. In België had ik van tevoren niets besproken. Desondanks lukte het mij daar nog wel aardig om betaalbaar onderdak te vinden bij gastenkamers, jeugdherbergen, de pelgrimsherberg in Antwerpen en via Onderdak voor Pelgrims: slaappleaatsen bij oud-pelgrims die uit dankbaarheid voor de hulp onderweg nu zelf onderdak geven aan andere pelgrims. De adressen daarvan vond ik in de goede routegids *Via Brabantica* van het Vlaams Genootschap van Santiago de Compostela.

Op een van deze adressen kreeg ik voor de eerste keer te horen dat het helemaal niet zo makkelijk is om een slaappleaats te vinden op de aanlooproutes van de camino. Deze mensen hadden in 2002 moeite gehad om onderdak te vinden tussen hun woonplaats in Wallonië en Vézelay.

In Lier kreeg ik vlak na mijn aankomst op de Grote Markt spontaan een slaappleaats aangeboden bij mensen die ook zelf naar Santiago waren gewandeld. Maar in Mechelen ging het voor de eerste keer mis met het vinden van een slaappleaats. Toen ik mij rond half zes

meldde bij jeugdherberg De Zandpoort bleek deze voor die nacht al vol te zitten. Ik werd doorverwezen naar het Holiday Inn Express-hotel waar een overnachting met ontbijt 155 euro kost. Omdat dat ruim drie keer het budget was dat ik dagelijks wilde uitgeven heb ik die nacht voor de eerste keer buiten geslapen.

Vanaf Saint-Jean-Pied-de-Port kom ik eindelijk tegen waar ik ook elders in Frankrijk al op had gehoopt: andere pelgrims!

Gesloten deuren

Van Nijvel tot Saint-Quentin volgde ik de Via Gallia Belgica. In de Noord-Franse stad Maubeuge kon ik terecht in een goedkoop hotel voor 35 euro per nacht. De volgende dag zette ik mijn wandeling voort naar Landrecies, een plaats waar de Via Gallia Belgica en de GR 122 samenkomen. Daar bleken tot mijn verbazing geen voorzieningen te zijn. In de enige eetgelegenheid die aan de doorgaande weg in het dorp die avond open was, werd ik voor een overnachting verwezen naar Valenciennes, zo'n 30 kilometer ten noordwesten van Landrecies. Ik heb nog aangebeeld bij een gebouw dat volgens mij een klooster moet zijn geweest, maar dat werd inmiddels verhuurd aan anderen. Er zat niets anders op dan die nacht weer buiten te slapen, voor de tweede keer in een week tijd.

Voor mij was toen de maat vol. Ik besloot om de volgende dag in ieder geval door te lopen

tot Saint-Quentin. Daar heb ik de trein gepakt naar Parijs, waar de Via Turonensis begint. Ik verwachtte dat het vanaf Parijs wel makkelijker zou zijn om een slaappleats te vinden. In een Parijse boekwinkel kocht ik een nieuwe routebeschrijving van de route van Parijs tot aan de Pyreneeën.

Gruwel

Na een weekend in Parijs hervatte ik bij de Tour Saint-Jacques vol goede moed mijn wandeltocht. De eerste etappe uit mijn nieuwe routebeschrijving eindigde in Palaiseau. In mijn gids werd maar één overnachtingsmogelijkheid in deze voorstad genoemd, namelijk een hotel direct aan de A-10. Dat is natuurlijk handig voor automobilisten, maar een gruwel voor een pelgrim die de gezelligheid zoekt van andere pelgrims. Mijn 'nieuwe' routegids bleek bij nader inzien van maart 2006 te zijn. Daarin stond dat dit hotel 50 euro per nacht zou kosten, maar dit was inmiddels verhoogd naar 80 euro. Alle andere overnachtingsopties uit deze gids zaten ook rond de 50 euro en zouden inmiddels waarschijnlijk allemaal flink duurder zijn geworden. Ik vreesde dat mijn verdere wandeling van circa veertig dagen door Frankrijk zo'n 4000 euro zou gaan kosten, het dubbele van wat ik had gedacht.

Teleurgesteld besloot ik om Frankrijk te laten voor wat het is. Ik nam de trein terug naar Parijs om van daaruit met de TGV en een dieseltreintje door de Pyreneeën naar Saint-Jean-Pied-de-Port te reizen. Hier kwam ik eindelijk tegen waarop ik had gehoopt: andere pelgrims, goedkoop onderdak en zeer betaalbare pelgrimsmenu's.

Op de Camino Francés hoefde ik mij geen zorgen meer te maken of ik een slaappleats zou vinden en of ik met mijn budget van 50 euro per dag zou uitkomen. Dit staat in een schril contrast met de situatie in Noord-Frankrijk waar men helaas niet op het ontvangen van pelgrims is ingesteld. Het is moeilijk om een slaappleats te vinden en als je al iets vindt dan is het duur. Kloosters waar ik voor een slaappleats een beroep op had kunnen doen zijn er niet te vinden. Voor iemand die met een klein budget naar Santiago de Compostela wil wandelen vormt Noord-Frankrijk helaas een flinke barrière. 🍷

Reageren op dit artikel? Mail naar redactie@santiago.nl.

